

II

Het stille vee en de honden
dulden haar zonder hoon —
Maar iedere schemering worden
haar oogen ver en groot.

Doelloos dwaalt zij over
het erf, traag zinnend schouwt
zij moeizaam stijgende droomen. —
Zij rilt van een vreemde kou.

In haar roode gekorven handen
zijn, even, zachtheden ontwaakt,
bijna gebaren, zij wankelen,
zinken terug in den slaap.